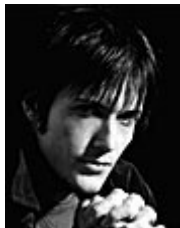

Приредила Биљана Остојић

Бојан Белић

Спавачима

ПЕСМА

Нећу никад будан лице твоје наћи, Под звездама зимска светлост кад ме зачне, У спокој кристала обале ће заћи Колевци кад пођем са причести мрачне.

Склонићу ти лелек лабуда са чела, Посвећену нежност измишљене јаве, Чиста када усниш лепоту опела Дозваћу те слухом кроз тишину траве.

Вратиће ти ваздух тужну милост лета, О вољена туго изгубљеног вида, Можда ћемо једном у јасној цвета Помирени бити без земље и стида.

ЗИМСКА

Не љубим те више где се сенке роје, Нестварна је светлост на обрве пала, Никад нећу знати да обале стоје Тамо где си руке у празнину дала.

Измишљено биље расте ми из груди, Да последње капи са празничне росе, Буду жива земља са које ће људи По невесту поћи дарове да просе. Чекаће те вечно сан певача туђег, Узнеће те чисту кроз свежину сребра, Срешћеш ме у сенци без покрета луђег С нерођеном децом од мојега ребра.

СТРАТЕГИЈА ДОСАДЕ

Између две казальке увек ме сретне, док своје прсте посматрам са пода кроз ваздух кажем “Добар дан!” – Речи се врате у моја уста.

ЈЕДНОМ

Једном ја сам изгубио биљку, која бољку моју љуби и просторе нежно кроти!

С њом изгубих и светиљку, што време у мени руби у сан вечни о лепоти.

Тужни гост сам сада на трпези света, док сазвежђа тону не чује их нико, и сви се пауци с анђелима сплели:

да поједу време тихо без покрета, да ми отму сенку пред рођеним ликом.

О, забога добри људи биљку моју видесте ли?!

НА ПРАЗНИК

Знаш ли онај мирис иза речних страна, мирис што те увек подсети на руке оних што сачуваше у потиљку звуке вечите свежине пролећнога дана.

Празнично звоно не премери тишину под капцима, кад птицу обасја у паду лета капну над земљом и мину ал не врате име заборављеном граду.

Помоли се води да озвучи нам пут ушима помилуј све биљке у жудњи да миришу вечно на Божији skut. Нек крену руке у сусрет судњи!

ТРЕН

Седам за сто, да бих знао шта је лево од зида
пепељара се љупко склања у
непомичност још само
постоји тачка на белини хартије.
Јутро. Дан. Ноћ.

Моја глава изнад рамена
плафон изнад моје главе и небо изнад
плафона као изнад тераријума у коме узалуд
тражимо простор да се родимо.

17. ЈАНУАР У ВАЉЕВУ

Као болесничку постељу јутро простире
белину, тела промичу поред радничког
кварта, кораци су избројани између две
раскрснице и свако гроб свој под пазухом
носи.

Шољица кафе је попијено сећање на
дечаштво док ваздух бива прозиран као
одељење администрације, праведне су фасаде
иза којих живи дистрофичар са својом
сестром,

ископани канали чувају одсуство радника
шалтерске службенице под прстима крију
лирске исповести полицајци носе осмехе са
спокојством имбецила силне су руке очева
девојке-каријатиде узидане у
непомичност своје младости.

И моја вера у Тебе подметнута као кукавичје
јаје у подневни сан детета!

Трен изгубљен када мину, успоменом што га
слути
собом носи у празнину
време које нећеш чути.

Пробуђено лице дана
да досазри не сачека,
и сва јутра дарована
окопнеше где се јека

са протеклом водом слива
у звук празан без одзива.